

Allerheiligen Allerzielen 30 oktober 2022

Andreasparchie

Apocalyps: 21, 1-5a + 6-7 (vrij) Evangelie Lucas: 23 en 24

Inleiding Het feest van Allerheiligen en Allerzielen kent een lange traditie. In het leven geroepen om hen om wie we geven en die tot voorbeeld strekken, niet te vergeten. Met het noemen van de namen, geschreven in de palm van Zijn hand, staan wij middenin deze traditie. De lezingen van Allerzielen willen ons tot troost zijn door het aanreiken van een visioen, een toekomstperspectief: God komt je tegemoet, alle tranen afgewist, al het oude is voorbij, Ik maak alles nieuw. Waarom zoek je iemand die leeft bij de doden? Hij is opgewekt door God.

Overweging

De verhalen uit de bijbel zijn geloofsverhalen. Geschreven door mensen na een langere periode van verlies dat hun leven vanaf dat moment in een andere bedding bracht, misschien kun je zeggen in een diepere bedding dan voorheen.

Geboorte en dood, het zijn en blijven mysteries, nooit kun je echt uitleggen wat dat met je doet, behalve dat het je raakt, dat het je een rijker mens maakt. Meteen en in volle hevigheid als het goed gaat. Als het kindje gezond is en gewenst. Langer en later, vaak met pijn en alle emoties die daarbij horen, leer je omgaan met de dood, met haar onherroepelijkheid, met het nooit meer, met ,wat je pas achteraf echt begrijpt, of anders had willen doen...En toch, vaak bij het eerste gesprek al na iemands dood vertellen mensen niet alleen over het kruis dat ze moeten dragen maar ook dat ze de overledene rust gunnen, geen pijn meer, geen zorgen om wat hier gebeurt en over wat hij/ zij voor je betekend heeft...en zal blijven betekenen door de dood heen. Dood is dood en toch ook weer niet. Iemand om wie je echt gegeven hebt, blijft bij je, gaat met je mee. Helemaal op bijzondere momenten wanneer je buiten bent of op vakantie, of als je je kleinkinderen ziet spelen, en je je dan plots herinnert, heel scherp, hoe hij of zij kon zijn, zo kostbaar en nabij en zo definitief nooit meer.

Waarom zoek je iemand die in je is, bij de doden, vraagt Lucas? Ook de plek op het kerkhof, het urnenveld, de zee of een dierbare plek waar de as werd uitgestrooid, kan een plek worden en blijven waar je met hem of haar kunt praten, waar je je hart kunt uitstorten, jezelf kunt zijn, zo intens misschien als het voorheen niet was.

Over je lieve dode, de mensen die je raakten en kwijtraakte, en ook weer niet...., mettijd kun je ze gaan voelen als nabij, als een maatje. Een concreet antwoord zal er niet zijn, wel een dieper antwoord dat groeit in jou met hem of haar en met meer mensen die je voorgingen, met mensen die we heilig zijn gaan noemen omdat hun voorbeeld van medemenselijkheid nu nog tot de verbeelding spreekt en dat dat ook zal gelden voor mensen die na jou komen en gaan... je gaat beseffen dat je in een traditie staat, dat je een schakel bent in een lange onzichtbare lijn, jouw lieve dode, jij en wie na jou komen, er wordt voor je gezorgd....